

JANVĀRIS 2009

Diēte

Līvānu NCB

100027247

Sāc
VISU
no
jauna!

Latviešu režisors ar
Holivudas pieredzi
Jānis Rutmanis

Ēst vai
neēst gaļu

Kā atvieglot
premenstruālo
sindromu

DANA LĀCE:

skatuve ir
mans glābiņš

Viss par
kažoku modi
un kopšanu

1.49

01

708681471007

01

708681471007

01

708681471007

01

708681471007

01

Dana Lāce:

„Skatuve ir mans glābiņš”

FAKTI

DANA LĀCE

Dzimusi: Līvānos

Vecums: 25 gadi

Profesija: Leļļu teātra aktrise

Pašlaik: spēlē Evelīnas lomu LTV seriālā „Neprāta cena”

Ir: Gada labākā jaunā skatuves mākslinieka nominācija 2006./2007. gada sezonas „Sēlmaņu nakti” – par Zāras lomu izrādē „Skroderdienas Silmačos” (Leļļu teātri); spēlējusi arī uz JRT skatuves izrādē „Maigums”; filmējusies J. Rutmaņa filmā „Kailums”

Viņā ir kaut kas no spāniskā temperamenta un ugunīguma. Reizē arī no baltas sniegpārslīņas trausluma un maiguma, kad viņa stāsta par savām bērnības izjūtām. Emocionāla, azartiska, sirsnīga. DANA LĀCE. Leļļu teātra aktrise. Ik vakaru viņu varam vērot arī Evelīnas lomā LTV seriālā „Neprāta cena”.

Kura tev bijusi aizejošā gada skaistākā diena?

Daudzas. Tās lielākoties saistītas ar teātra notikumiem. Piemēram, „Karmenas” (marionešu izrāde pieaugušajiem – aut.) pirmizrāde. Tajā bija ieguldīts liels un smags darbs. Kad pienāca pirmizrādes diena, atceros, nevarēju saprast, ka viss ir beidzies. Vēl viena skaista diena, kad kļuva par krustmāti. Tagad man ir krustmeitiņa. Kad baznīcā viņu kristīja, mazā nenormāli kļiedza. Visa baznīca skanēja, un es nodomāju: ak Dievs, kāds stiprs bērns piedzimis! (Pasmaida) Tas bija emocionāls mirklis, kad tev uztic kļūt par krustmāti.

Arī seriāls ienāca manā dzīvē. Notikumiem bagāts aizejošais gads.

Tu jau no bērnības esi vēlējusies kļūt par aktrisi?

Ne gluži. Ja dzīvo tādā mazā Latvijas pilsētiņā kā Līvāni, tad sapnis par aktrisi ir spēļu līmenī. Astotajā klasē, kad par to ieminējos, tas izklausījās kā joks. Neviens to nopietni neuztvēra. Arī vizuāli biju parasta meitene ar zirgasti un pelēkā džemperī. Bērnībā vienīgā lieta, kas saistījās ar aktieriem, bija daiļrunāšanas konkursi. Sākumā pieteica skolotāja, vēlāk pati, taču tālāk par rajona konkursu netiku. 12. klasē mani aizsūtīja uz novadu, tad uz Rīgu, un fināls, starp citu, notika Leļļu teātrī. Tad arī izlēmu, ka jāpamēģina stāties aktieros. Man ir pārlicība, ka jāpamēģina tās lietas, kas

interesē, un tad jau redzēs, būs vai nebūs. Nedrīkst ticēt tam, ko pasaka citi vai ko pats esi izdomājis. Taču, ja tas interesē, tad jāpārbauda. Kaut kā pārbaudīju un tā arī paliku. Skolā neviens no manis neko tādu nebija gaidījis. Paralēli stājos arī citās augstskolās, jo galvenais bija aiziet un pamēģināt. Nevienu mirkli manī nebija pārlicība, ka tiešām varu kļūt aktrise. Manā dzīvē lieli notikumi atnākuši paši no sevis. Zemapziņā varbūt esmu uz tiem tiekusies, sevi pilnveidojusi, taču neesmu tos ieguvusi ļoti smagā cīņā.

Skolā biji paraugmeitene teicamniece?

Jā. Biju ne jau gluži sabiedēta, bet savu apzināto vecumu pavadīju laikā, kad Latvija sāka veidoties, un tas bija periods, kad naudas nebija. Vienīgais, ko mamma teica: mācies, viss ir tavās rokās. Man bija svarīgi iegūt izglītību, lai kaut kā dzīvē izrautos, nodrošinātu sev iztiku. Viss it kā padevās, tāpēc arī visu centos apgūt. Kad rādu savas bildes no skolas laikiem, neviens mani nepazīst un netic, ka tā tiešām esmu es. Kā Rīga mani ir pārvērtusi, tā nekas līdz tam nav dzīvē ietekmējis.

MANĀ DZĪVĒ LIELI NOTIKUMI ATNĀKUŠI PAŠI NO SEVIS. ZEMAPZIŅĀ VARBŪT ESMU UZ TIEM TIEKUSIES, SEVI PILNVEIDOJUSI, TAČU NEESMU TOS IEGUVUSI ĻOTI SMAGĀ CĪŅĀ.

Tu gribētu atgriezties bērnībā?

Laikam ne, lai gan līdz skolas vecumam varbūt gribētu. Mīļāks ir bērnudārza laiks. Kad aizbraucu uz mājām pie vecākiem, atceros, biju naiva un patiesa. Pieaugušie iejūgti savos darbos un dzīves baudīšanai laika ir par maz. Taču, lai kā esmu aizņemta darbos, šis dzīves periods ir labākais, kas ar mani noticis! Kad nokļuvu Rīgā, iestājos aktieros, sastapu tos cilvēkus, ar kuriem man ir kopīgas intereses, domas, tas viss mani ir pavēris vaļā, un izrādās, ka mani ir sēdējis cits cilvēks. Līdz tam, ja tāds viens kulies pa cita veida pasauli, ir grūti.

Tu esi vienīgais bērns ģimenē?

Ir māsa, par mani 16 gadu vecāka. Līdz arī to, no vienas puses, ir māsa, no otras – esmu augusi viena. Kopš sevi atceros, esmu bijusi viena, jo viņa tai laikā mācījās Rīgā un atbrauca tikai dažreiz. Taču nevaru teikt, ka man ir tādas īpašības kā vienīgajam bērnam, kurš ir izlutināts, jo visa uzmanība veltīta tikai viņam. Kaut arī mamma teikusi, ka tādu mīlestību, kādu sievietē savam mazulim spēj dot jau apzinātā vecumā (mammai piedzimu 38 gadu vecumā), nav aprakstāma.

Esi arī piedalījies skaistumkonkursā „Mis Preiļi 2000.”

Tas notika 11. klasē. Mazā pilsētā nav īpaši daudz iespēju, kā izrauties, kā sevi parādīt, izņemot olimpiādes, kurās piedalījos. Un konkurss bija radošs process. Neuztveru to kā skaistumkonkursu, bet veidu, kā iegūt skatuvisko pieredzi, lielāku pārliecību par sevi. Ar tagadējo pieredzi tādā konkursā nepiedalītos, bet tai laikā uz to skatījos ar citām acīm, jo bija citi mērogi. Un tā bija viena no iespējām, kā sevi pilnveidot, jo pirms tam pat amatieru teātrī nebiju spēlējusi.

Šobrīd esi sev noformulējusi, kāpēc tev nepieciešams teātris?

Tas ir veids, kā varu sevi izpaust. Tā dzīvoju. No laika, kad tiku aktieros un sapratu, ka mani ir arī citas šķautnes, ko līdz tam nebiju nojautusi, tagad elpoju! Varu darīt to, kas patīk, un varu runāt par to, kas patīk. Bez tā nevaru! Kad vēl mācījos aktieros, bija posms, kad izkritu no aprītes, jo kādā mēģinājumā salauzu abas rokas. Un divus mēnešus, kamēr ārstējos, lūdzu Dievu, lai viss būtu kārtībā. Tas notika 3. kursā, kad jau visā esī iekšā un saproti, ka vairs nevēlies to

MANĪ VISAS LOMAS DZĪVO KAUT KUR IEKŠĀ, UN TEĀTRIS IR VEIDS, KĀ SEVI ATBRĪVOT. SKATUVE IR MANS GLĀBIŅŠ. TĀ IR VIETA, KAS BRĪŽIEM ĻAUJ IZPAUST TO, KO DZĪVĒ NEIZDODAS IZDARĪT.

zaudēt. Manī visas lomas dzīvo kaut kur iekšā, un teātris ir veids, kā sevi atbrīvot. Skatuve ir mans glābiņš. Tā ir vieta, kas brīžiem ļauj izpaust to, ko dzīvē neizdodas izdarīt.

Bet ja atpeldētu zelta zivtiņa un jautu tev izvēlēties – lielā skatuve vai lelles?

Tad padomātu. To zivtiņu kādu laiku paturētu akvārijā un padomātu. Grūti pateikt, jo Leļļu teātri esmu iemīlējusi, šeit esmu sapratusi, cik daudz no lellēm var *izspiest*. Esam daudz pa festivāliem braukājuši un redzējuši tādas lietas, ko pat nevari iedomāties, ka kaut ko tādu var parādīt ar lelli. Taču man patīk spēlēt arī dzīvajā plānā. Seriāls – tā ir mana vieta, kur varu izpaust to, ko neesmu varējusi Leļļu teātrī. Tā ir vēl cita eksistēšanas forma. Varbūt ir aktieri, kuriem patīk tikai aiz lellēm, man patīk arī ar savu seju pateikt to, ko domāju, un arī ar mazo lelles sejiņu, ko domā viņa. Ja to izdodas apvienot, tad tas ir lieliski.

Kuras no nospēlētajām lomām tev pašai ir vistuvākās?

Viena no tādām lielām lomām, ko spēlēju, bija Jaunā Rīgas teātra izrādē „Maigums” – Huliana. Mēģinājumu procesā režisore Elīna Cērpa palīdzēja iepazīt daudz ko tādu, ko līdz pat šim brīdim cenšos iznest un atcerēties visās lomās. Tad vēl bija Zāras loma izrādē „Skroderdienas Silmačos”. Par to biju nominēta kā Labākā jaunā skatuves māksliniece. Tā bija maza lomiņa, taču man atnāca uzreiz. Domāju, tā taču nevar būt – līdzko izlasi eksemplāru, loma gatava. Un tas ir tāds prieks, ka pasaki vienu teikumu un zāle jau aplaudē! Pēdējā loma ir Karmena. Tā ir divkārši izlolota, jo sākotnēji bija arī mana diplomdarba izrāde. Tas pats režisors (Aleksandrs Mīndļins no Sanktpēterburgas – aut.) ar tām pašām lellēm atbrauca to uzvest vēlreiz pavisam savādākā skatuviskā izpausmē. Tas bija liels un

grūts darbs. Tajā lomā daudz kas no sevis ielikts.

Un liela daļa cilvēku tevi ir iemīlojuši kā Evelīnu seriālā „Neprāta cena”. Kā sadzīvo ar šo tēlu?

Ļoti labi. Šai tēlā esmu daudz ko ielikusi arī no sevis. Varbūt pēdējā laikā man ir grūtāk viņu attaisnot, bet pirms tam pat nedomāju, ka viņa var sākt veidoties kā sliktais tēls. Jo viņa ir cilvēks ar savām vērtībām, kurš domā par sevi, par savu mīlestību,

savām tiesībām. Grib dzīvot, negrib tikai eksistēt. Un tad kādā reizē, runājot ar kolēģi, viņš saka: „Ārprāc, kāda viņa tev kļūst ļauna!” Biju izbrīnīta. Tas it kā esot pareizi, ka neveido savu tēlu kā ļaunu, bet cilvēkiem izskatās ļauni. Arī dzīvē varbūt neviens neesam ļauns, bet pēc kaut kādiem sabiedrības normatīviem šķiet, ka darām nepareizi. Ļoti man viņa ir iegājusi sirdī. Pēdējā laikā filmējam vairāk sarežģījumu Evelīnas dzīvē, un neesmu aktrise, kura darbu uztver tikai kā darbu, kura atnāk, iemācās tekstu, un viss. Pēc tam dzīvē arī par to pārdzīvoju. Taču sāk analizēt un saproti, ka tā dzīvē notiek. Runājot par Evelīnu, jārunā arī par mīlestību. Pagājušajā sezonā viņa bija tā, kura mīl, bet nebija pretmīlas. Neatbildētā mīlestība. Tādēļ attaisnoju viņas rīcību, jo Evelīnai trūkst mīlestības, tāpēc arī rodas sarežģījumi.

Kādas rakstura iezīmes tev ar Evelīnu ir kopējas?

Tā kā viņas rīcību attaisnoju, tad laikam kaut kas viņā no manis ir. (Smejas) Par mīlestību runājot, neesmu no tiem, kuri visu mūžu nesīs nastu, jo tā ir pieņemts, tagad esam kopā un tā to mūžu jādzīvo. Ja cilvēkam ir dota iespēja šeit būt, tad tā viņam jāizmanto. Tāpat ir ar mīlestību. Ja tās nav, tad nevajag. Un nav vajadzības izpatikt visiem. Evelīnai piemīt uzskatu brīvība. Esmu dzirdējusi, ka par mani arī cilvēki domā, ka esmu iedomīga. Un tad ir varianti, iet un mēģināt pierādīt pretējo vai to nedarīt. Ja centies visiem izpatikt, nekas labs nesanāks. Tikai sevi nomoki. Ja kādam tiešām būšu vajadzīga, viņš pieņems mani tādu, kāda esmu. Tracina, ka ir cilvēki, kuri cenšas izlikties

labāki, nekā ir. Lišķība kaitina. Evelīna arī sastop cilvēku, kas viņu TĀ mīl, bet pēc gadiem saprot, ka viņam nebija mīlestības, tikai šī sajūta, ka viņu mīl, tāpēc viņa sāk meklēt kaut ko citu. Tas nav nekas peļams.

Saki, ka Evelīnai svarīgākā ir mīlestība. Kas ir tavas laimes sastāvdaļas?

Arī mīlestība. Ar mani vislabākās lietas dzīvē notiek tad, kad esmu ļoti iemīlējusies, vai arī, kad esmu ļoti nelaimīga mīlestības dēļ. Mīlestība ceļ mani spārnos un met zemē. Ir bijis posms dzīvē, kad šķita, pietiek, negribu mocības, kaislības. Taču pēc laika saproti, ka tas bijis tāds nekāds posms. Tu dzīvo sevis saudzējošā režīmā, esi kā dārzenis. Lai gan citreiz tas ir vajadzīgs, citādi var ļoti ātri izdegt. Un otrs ir mans darbs, manas lomas. Draugs dažreiz pārmet, ka teātris

man ir pārāk svarīgs, jo mājās analizēju, domāju par to. Viņš mudina mani visu palaist brīvsolī, uztvert vieglāk. Taču, kad pēc pirmizrādes tev pasaka paldies, esmu bezgala laimīga. No vienas puses, tas ir mans darbs, no otras – visa mana dzīve.

Un kuram uztici savas bēdas, skumjas, ar kuru vari izrunāties no sirds?

Ar savu draugu. Viņš reiz teica, ka laikam ir vienīgais cilvēks, kurš mani pazīst tādu, kādu neviens nepazīst. Pēc dabas esmu emocionāla, profesija liek būt savāktai, koncentrēt emocijas lomai, bet mājās viss plūst pāri malām, visas emocijas, kas pa dienu sakrājušās. Paldies Dievam, ka ir tāds cilvēks, kurš spēj mani saturēt. Otri ir mani vecāki. Protams, ir arī draugi, bet neviens mani nepazīst un neiedveš manī tādu pārliecību kā vecāki. Dažbrīd, kad pēc pirmizrādes esi galīgi slima, šķiet, pat organisms atsakās strādāt, jo pirms tam esi tik ļoti savākta, tadā tonusā, ka visu vari izdarīt, un, kad ir brīvās dienas, tad visas slimības lien laukā. Ir tik slikti. Tad aizbrauc mājās, ieritinies gultā, kurā agrāk gulēji, mamma no rīta no veikala atnest našķus, kas tev vislabāk garšo. Man ir gados veci vecāki, tāpēc tā ir laime, ka viņi vēl ir. (Redzu zilajās acīs iezogamies asaras – aut.) Un ka ir tādas mājas, kur aizbraukt un kur no tevis neprasa neko vairāk, kā tai mirkli vari dot. Staigā pa māju mājas biksēs, mati copē, un tevi mīl vairāk nekā tad, kad esi sapucējusies un veiksmīga. Tā ir vērtība.

Tu esot aizrāvusies arī kino skatīšanās. Kuru filmu tu varētu skatīties vēl un vēl?

Patīk melnbaltais kino. Viena no mīļākajām filmām ir Fellīni „Ceļš.” Arī Deivida Linča „Malholandas ceļš”, kuru var skatīties daudz un katru reizi atrast kādas jaunas nianses. Kino ir veids, kā smeļos jaunas emocijas. Kā aktrise savu lomu dēļ dzīvoju tik ļoti intensīvu dzīvi, ka dažbrīd, aizejot uz kādu pasākumu, tas šķiet vienmuļš. Filmas ir mazās paralēlās dzīvītes, no kurām smeļos emocijas. Patīk, ka, skatoties filmu, tas laiks pieder tikai man. Skatos filmas arī no profesionālās puses, vēroju aktieru suspēli uz ekrāna. Citreiz raudu kā mazs bērns. It sevišķi kinoteātrī, kad aizej noskatīties filmu kritiski, bet beigās gribas izplūst asarās.

- Esi filmējusies arī Jāņa Rutmaņa filmā „Kailums.” Kurš no radošajiem procesiem ir tuvāks – teātris vai kino?

Kino sniedz lielu gandarījumu. Tas ir cits emociju veids. Izrādē tu tā kā izaudz, tās laikā nonāc pie kaut kādām emocijām, bet kino ir citādi. Izrāde ir beigusies, un viss, bet kino rada nepabeigtības izjūtu. Filmējies epizodēs, līdz ar to konkrētās situācijas atrisinājumu var filmēt citā dienā. Tādēļ, pārnākot mājas, turpini par to domāt. Tā ir tāda sevis mocišana, bet patīkama. Tagad palēnām protu atslēgties, citādi bija sajūta, ka it kā dzīvo un atslēdzies. Kino man vēl ir krustvārdu mīkla, bet interesanta.

Vai attiecībā pret savu dzīvi reizēm nācies lietot sakrālo teicienu: „Tā nav dzīve, tas ir kino!”? Nu, ka notiek kaut kas tik kinematogrāfisks, ka...

(Pauze.) Nesen skatījos filmu „Teātris” un aizdomājos, ka uz skatuves esmu patiesāka nekā dzīvē. Kaut arī te necenšos *blefot*, bet tāpat ir lietas, ko nepasaku līdz galam. Lai citiem būtu labāk, izdomā vidējo aritmētisko. Bet skatuve ir vieta, kur ieliec vairāk patiesības nekā dzīvē. Bet tomēr dzīvē nevari pārnest, ka tas ir teātris, jo no kurienes tad smeļamies to, ko uzvedam uz skatuves... Tas ir apburtais loks. Skatuve aktierim ir pestītava. Nekad dzīvē nevienam necenšos izpatikt, pasaku, ko domāju, citādi nav jēgas. Bet citreiz, domājot par cilvēku, par viņa izjūtām, sanāk mazie baltie meli. Tur arī veidojas tas teātris.

Tevi viegli aizraut, izaicināt uz kādām neprātībām?

Ļoti. Esmu emocionāla. Citreiz varētu vēl trakāk. Man vajag to mirkli, kad tas notiek. Cilvēkiem vajag vairāk neprātību, klūdu. Bet mirkli, ko nākas tajā piedzīvot, ir pats labākais, kas var būt. Kad ilgāku laiku nodzīvo vienmuļu, vienmērīgu dzīvi, saproti, ka tā notikuma dēļ esmu gatava pēc tam strebt... Tas tāds adrenalīns. Pēc horoskopa esmu Dvīnis. Man tas ir raksturīgi. Esmu gaisa zīme, tāpēc varu izdomāt visādas lietas, kas varētu notikt, pieņemt gandrīz kā realitāti, bet tad saproti, kādas muļķības fantazē. Manī vienmēr tāda cīņa notiek.

Kādas lietas liek tavai sirdij sarauties priekā?

Mazās uzvaras, kas ar mani notiek kā ar aktrisi. Atklāt sevi jaunas šķautnes, ka to vari izdarīt. (Pauze) Prieku sagādā arī mirkli, kad mīlestība iedegas no

jauna. Attiecībās arvien cenšos atrast to iemīlēšanās stadiju. Lai gan man ir pastāvīgas attiecības, pagaidām vēl neesmu radīta ģimenei, bērniem. Patīk sajūta, kas virto gaisā un ko noķer un saproti, ka atkal ir tā atkarība. Tas dod arī impulsu pārējām lietām, kas ar tevi notiek. Nezinu, ko Dievs ar to domājis, kad uz zemes sūtījis mīlestību.

Kā tev šķiet, ko mīlestība izdara ar cilvēku?

Mīlestība ir viss. Nākamais solis ir cilvēks robots. Nekas vairāk. Ir brīži, kad gribas raudāt no laimes, ka parādība, ko neredzi, tik daudz ar tevi var izdarīt. Un cik viss redzamais ir nesvarīgs! Mīlestība – nezināmais spēks, cik tas ir liels un cik daudz ko maina tavā dzīvē, tas pārsteidz.

Kā atgūsti enerģiju pēc smagas dienas? Zinu, ka nodarbojies ar jogu.

Pēdējā laikā esmu tā kā izsista no ritma, bet joga mani relaksē. Man nepieciešamas fiziskas aktivitātes, tādējādi atbrīvoju sevi no noguruma. Kādu laiku skrēju. Toreiz dzīvoju pie kapiem, iznāca tiem skriet garām, likās, tas ir kā meditācijas maratons. (Smejas) Taču nezinu, cik daudz jānoskrien, lai varētu salīdzināt ar vienu jogas nodarbību.

Un vēl mani relaksē daba. Lai kā patīk Rīgas temps, man ir svarīgi braukt pie dabas. Lauki ir vieta, kur varu gūt vislielāko relaksāciju. Man nav vairs vecvecāku māju, jo tās nodegušas un nobrukušas, palikuši tikai pamati. Bet patīk turp aiziet, lai gan viss aizaudzis. Nevienam no vecvecākiem neatceros, tāpēc tas ir divtik svarīgi. Pastaigāt, pasapņot, kā tur viss bijis. Tur arī gūstu spēku. Tas man ir svarīgi.

Vai baudi dzīvi pašlaik, vai arī domā par sevi pēc pieciem, desmit gadiem?

Nezinu. Ka tik cilvēks neviļas, skaļi domājot, kas ar viņu notiks pēc desmit gadiem, jo vari atrasties citā valstī vai strādāt citā profesijā! Bet gribētu, lai pa šiem gadiem neapmaldos tajos ceļos, kas man nolemti. Cilvēki dažbrīd cīnās par lietām, kuras viņiem nav vajadzīgas, tāpēc tās nevirzās uz priekšu. Pēdējā laikā jūtu, ka eju pa taciņu, kas ir iemīta man, un ceru, ka muļķības nesastrādāšu un turpināšu iet vai vismaz ātri atradīšu atpakaļceļu, ja nomaldīšos. Kad jūti, ka esi uz tā ceļa, ir divreiz lielāks ātrums, viss padodas labāk. Galvenais, lai pa šiem desmit gadiem būtu kaifs dzīvot, jo tagad it kā ir!

AR MANI VISLABĀKĀS LIETAS DZĪVĒ NOTIEK TAD, KAD ESMU ĻOTI IEMĪLĒJUSIES, VAI ARĪ, KAD ESMU ĻOTI NELAIMĪGA MĪLESTĪBAS DĒĻ.

Kādas rakstura iezīmes tev ar Evelīnu ir kopējas?

Tā kā viņas rīcību attaisnoju, tad laikam kaut kas viņā no manis ir. (Smejas) Par mīlestību runājot, neesmu no tiem, kuri visu mūžu nesīs nastu, jo tā ir pieņemts, tagad esam kopā un tā to mūžu jādzīvo. Ja cilvēkam ir dota iespēja šeit būt, tad tā viņam jāizmanto. Tāpat ir ar mīlestību. Ja tās nav, tad nevajag. Un nav vajadzības izpatikt visiem. Evelīnai piemīt uzskatu brīvība. Esmu dzirdējusi, ka par mani arī cilvēki domā, ka esmu iedomīga. Un tad ir varianti, iet un mēģināt pierādīt pretējo vai to nedarīt. Ja centies visiem izpatikt, nekas labs nesanāks. Tikai sevi nomoki. Ja kādam tiešām būšu vajadzīga, viņš pieņems mani tādu, kāda esmu. Tracina, ka ir cilvēki, kuri cenšas izlikties

labāki, nekā ir. Lišķība kaitina. Evelīna arī sastop cilvēku, kas viņu TĀ mīl, bet pēc gadiem saprot, ka viņam nebija mīlestības, tikai šī sajūta, ka viņu mīl, tāpēc viņa sāk meklēt kaut ko citu. Tas nav nekas peļams.

Saki, ka Evelīnai svarīgākā ir mīlestība. Kas ir tavas laimes sastāvdaļas?

Arī mīlestība. Ar mani vislabākās lietas dzīvē notiek tad, kad esmu ļoti iemīlējusies, vai arī, kad esmu ļoti nelaimīga mīlestības dēļ. Mīlestība ceļ mani spārnos un met zemē. Ir bijis posms dzīvē, kad šķita, pietiek, negribu mocības, kaislības. Taču pēc laika saproti, ka tas bijis tāds nekāds posms. Tu dzīvo sevis saudzējošā režīmā, esi kā dārzenis. Lai gan citreiz tas ir vajadzīgs, citādi var ļoti ātri izdegt. Un otrs ir mans darbs, manas lomas. Draugs dažreiz pārmet, ka teātris

man ir pārāk svarīgs, jo mājās analizēju, domāju par to. Viņš mudina mani visu palaist brīvsolī, uztvert vieglāk. Taču, kad pēc pirmizrādes tev pasaka paldies, esmu bezgala laimīga. No vienas puses, tas ir mans darbs, no otras – visa mana dzīve.

Un kuram uztici savas bēdas, skumjas, ar kuru vari izrunāties no sirds?

Ar savu draugu. Viņš reiz teica, ka laikam ir vienīgais cilvēks, kurš mani pazīst tādu, kādu neviens nepazīst. Pēc dabas esmu emocionāla, profesija liek būt savāktai, koncentrēt emocijas lomai, bet mājās viss plūst pāri malām, visas emocijas, kas pa dienu sakrājušās. Paldies Dievam, ka ir tāds cilvēks, kurš spēj mani saturēt. Otri ir mani vecāki. Protams, ir arī draugi, bet neviens mani nepazīst un neiedveš manī tādu pārliecību kā vecāki. Dažbrīd, kad pēc pirmizrādes esi galīgi slima, šķiet, pat organisms atsakās strādāt, jo pirms tam esi tik ļoti savākta, tādā tonusā, ka visu vari izdarīt, un, kad ir brīvās dienas, tad visas slimības lien laukā. Ir tik slikti. Tad aizbrauc mājās, ieritīnies gultā, kurā agrāk gulēji, mamma no rīta no veikala atnest našķus, kas tev vislabāk garšo. Man ir gados veci vecāki, tāpēc tā ir laime, ka viņi vēl ir. (Redzu zilajās acīs izzogamies asaras – aut.) Un ka ir tādas mājas, kur aizbraukt un kur no tevis neprasa neko vairāk, kā tai mirkli vari dot. Staigā pa māju mājas biksēs, mati copē, un tevi mīl vairāk nekā tad, kad esi sapucējies un veiksmīga. Tā ir vērtība.

Tu esot aizrāvusies arī kino skatīšanās. Kuru filmu tu varētu skatīties vēl un vēl?

Patīk melnbaltais kino. Viena no mīļākajām filmām ir Fellīni „Ceļš.” Arī Deivida Linča „Malholandas ceļš”, kuru var skatīties daudz un katru reizi atrast kādas jaunas nianses. Kino ir veids, kā smeļos jaunas emocijas. Kā aktrise savu lomu dēļ dzīvoju tik ļoti intensīvu dzīvi, ka dažbrīd, aizejot uz kādu pasākumu, tas šķiet vienmuļš. Filmas ir mazās paralēlās dzīvītes, no kurām smeļos emocijas. Patīk, ka, skatoties filmu, tas laiks pieder tikai man. Skatos filmas arī no profesionālās puses, vēroju aktieru saspēli uz ekrāna. Citreiz raudu kā mazs bērns. It sevišķi kinoteātrī, kad aizej noskatīties filmu kritiski, bet beigās gribas izplūst asarās.

- Esi filmējies arī Jāņa Rutmaņa filmā „Kailums.” Kurš no radošajiem procesiem ir tuvāks – teātris vai kino?

Kino sniedz lielu gandarījumu. Tas ir cits emociju veids. Izrādē tu tā kā izaudz, tās laikā nonāc pie kaut kādām emocijām, bet kino ir citādi. Izrāde ir beigusies, un viss, bet kino rada nepabeigtības izjūtu. Filmējies epizodēs, līdz ar to konkrētās situācijas atrisinājumu var filmēt citā dienā. Tādēļ, pārnākot mājas, turpini par to domāt. Tā ir tāda sevis mocišana, bet patīkama. Tagad palēnām protu atslēgties, citādi bija sajūta, ka it kā dzīvo un atslēdzies. Kino man vēl ir krustvārdu mīkla, bet interesanta.

Vai attiecībā pret savu dzīvi reizēm nācies lietot sakrālo teicienu: „Tā nav dzīve, tas ir kino!”? Nu, ka notiek kaut kas tik kinematogrāfisks, ka...

(Pauze.) Nesen skatījos filmu „Teātris” un aizdomājos, ka uz skatuves esmu patiesāka nekā dzīvē. Kaut arī te necenšos *blefot*, bet tāpat ir lietas, ko nepasaku līdz galam. Lai citiem būtu labāk, izdomā vidējo aritmētisko. Bet skatuve ir vieta, kur ieliec vairāk patiesības nekā dzīvē. Bet tomēr dzīvē nevari pārmet, ka tas ir teātris, jo no kurienes tad smeļamies to, ko uzvedam uz skatuves... Tas ir apburtais loks. Skatuve aktierim ir pestītava. Nekad dzīvē nevienam necenšos izpatikt, pasaku, ko domāju, citādi nav jēgas. Bet citreiz, domājot par cilvēku, par viņa izjūtām, sanāk mazie baltie meli. Tur arī veidojas tas teātris.

Tevi viegli aizraut, izaicināt uz kādām neprātībām?

Ļoti. Esmu emocionāla. Citreiz varētu vēl trakāk. Man vajag to mirkli, kad tas notiek. Cilvēkiem vajag vairāk neprātību, kļūdu. Bet mirkli, ko nākas tajā piedzīvot, ir pats labākais, kas var būt. Kad ilgāku laiku nodzīvo vienmuļu, vienmērīgu dzīvi, saproti, ka tā notikuma dēļ esmu gatava pēc tam strebt... Tas tāds adrenalīns. Pēc horoskopa esmu Dvīnis. Man tas ir raksturīgi. Esmu gaisa zīme, tāpēc varu izdomāt visādas lietas, kas varētu notikt, pieņemt gandrīz kā realitāti, bet tad saproti, kādas muļķības fantazē. Manī vienmēr tāda ciņa notiek.

Kādas lietas liek tavai sirdij sarauties priekā?

Mazās uzvaras, kas ar mani notiek kā ar aktrisi. Atklāt sevi jaunas šķautnes, ka to vari izdarīt. (Pauze) Prieku sagādā arī mirkli, kad mīlestība iedegas no

jauna. Attiecībās arvien cenšos atrast to iemīlēšanās stadiju. Lai gan man ir pastāvīgas attiecības, pagaidām vēl neesmu radīta ģimenei, bērniem. Patīk sajūta, kas virmo gaisā un ko noķer un saproti, ka atkal ir tā atkarība. Tas dod arī impulsu pārējām lietām, kas ar tevi notiek. Nezinu, ko Dievs ar to domājis, kad uz zemes sūtījis mīlestību.

Kā tev šķiet, ko mīlestība izdara ar cilvēku?

Mīlestība ir viss. Nākamais solis ir cilvēks robots. Nekas vairāk. Ir brīži, kad gribas raudāt no laimes, ka parādība, ko neredzi, tik daudz ar tevi var izdarīt. Un cik viss redzamais ir nesvarīgs! Mīlestība – nezināmais spēks, cik tas ir liels un cik daudz ko maina tavā dzīvē, tas pārsteidz.

Kā atgūsti enerģiju pēc smagas dienas? Zinu, ka nodarbojies ar jogu.

Pēdējā laikā esmu tā kā izsista no ritma, bet joga mani relaksē. Man nepieciešamas fiziskas aktivitātes, tādējādi atbrīvoju sevi no noguruma. Kādu laiku skrēju. Toreiz dzīvoju pie kapiem, iznāca tiem skriet garām, likās, tas ir kā meditācijas maratons. (Smejas) Taču nezinu, cik daudz jānoskrien, lai varētu salīdzināt ar vienu jogas nodarbību.

Un vēl mani relaksē daba. Lai kā patīk Rīgas temps, man ir svarīgi braukt pie dabas. Lauki ir vieta, kur varu gūt vislielāko relaksāciju. Man nav vairs vecvecāku māju, jo tās nodegušas un nobrukušas, palikuši tikai pamati. Bet patīk turp aizej, lai gan viss aizaudzis. Nevienam no vecvecākiem neatceros, tāpēc tas ir divtik svarīgi. Pastaigāt, pasapņot, kā tur viss bijis. Tur arī gūstu spēku. Tas man ir svarīgi.

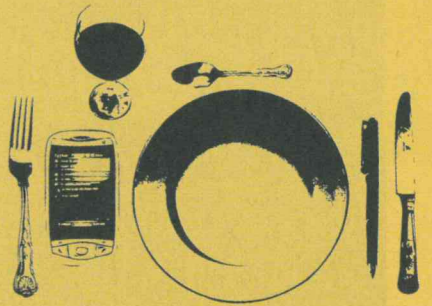
Vai baudi dzīvi pašlaik, vai arī domā par sevi pēc pieciem, desmit gadiem?

Nezinu. Ka tik cilvēks neviņas, skaļi domājot, kas ar viņu notiks pēc desmit gadiem, jo vari atrasties citā valstī vai strādāt citā profesijā! Bet gribētu, lai pa šiem gadiem neapmaldos tajos ceļos, kas man nolemti. Cilvēki dažbrīd cīnās par lietām, kuras viņiem nav vajadzīgas, tāpēc tās nevirzās uz priekšu. Pēdējā laikā jūtu, ka eju pa taciņu, kas ir iemīta man, un ceru, ka muļķības nesastrādāšu un turpināšu iet vai vismaz ātri atradīšu atpakaļceļu, ja nomaldīšos. Kad jūti, ka esi uz tā ceļa, ir divreiz lielāks ātrums, viss padodas labāk. Galvenais, lai pa šiem desmit gadiem būtu kaifs dzīvot, jo tagad it kā ir! ☺

AR MANI VISLABĀKĀS LIETAS DZĪVĒ NOTIEK
TAD, KAD ESMU ĻOTI IEMĪLĒJUSIES, VAI ARĪ,
KAD ESMU ĻOTI NELAIMĪGA MĪLESTĪBAS DĒĻ.

**MUZIKĀLAIS
RESTORĀNS & KLUBS**

**BIZNESA
PUSDIENAS**

Ls 4,70

*klaviermūzikas
pavadījumā ...*

LATVIEŠU VIRTUVE

DZĪVĀ MŪZIKA KATRU VAKARU

**PIE
MUMS
ARĪ
GRUZĪNU
VIRTUVE**

Doma laukums
Smilšu iela 1/3
Tel. 7225190
w3. fiilings.lv

FĪLINGS GARANTĒTS!